

land skudt som en Pil lige ud, vil det træffe lige ind i Kielerhavn. Men jeg er aldeles enig med min ærede Nabo tilhøre med Hensyn til, at vi ikke bør basere vort Forsvar paa et fjendtligt Forhold til Lydsland først og fremmest. Vi skulle dog tage den Mulighed med, og det kan være meget rimeligt, at den kan blive til Birtelighed; men jeg er meget mere tilbøjelig til at ville grunde vort Forsvar paa et Forbund mellem Lydsland og de nordiske Riger. Man kan ikke tænke sig alle mulige Tilfælde, men af de Kombinationer mellem Europas Magter, som høre til de mindre usandsynlige, vil jeg nævne den, at Lydsland kom til at staa sammen med Sverig-Norge mod Rusland, og da tror jeg, at en fornuftig Udenrigspolitik vilde føre os til at danne Centrum i dette Forbund, hvis vi bleve tvungne ind i en Krig, og i saa Fald vilde netop det Forsvar, som jeg har peget paa som Grundvoold, være en fortrinlig Hjælp; thi i saa Fald vilde Danmark være den rette Bro fra Lydsland over til de to andre nordiske Riger, og netop de Punkter, jeg har nævnt: Helsingør og Frederikshavn, ville blive af afgørende Bigtighed. Med Hensyn til min Hentydning til Venstreb til Lydsland, som maasse kunde skurre i Afskilliges Øren, vil jeg sige, at Lydsland kjender godt Prisen paa vort Venstreb; men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det er et Punkt, som intet Partispørgsmaal er. Jeg tror, jeg er forstaaet ved denne slygtige Hentydning. Jeg tror, vi hellere i Lydsland bør søge vor bedste Ven end vor farligste Fjende, hellere haabe det Første end frygte det Sidste. Men naar jeg i Korthed skal sige, hvad jeg tror, vi skulde gaa ud fra, naar vi skulde lægge Grunden til vort Forsvar, da er det fra at kaste Blikket — ikke først paa Njøbenhavns Kort, ikke først paa Sjællands Kort, ikke en Gang først paa Danmarks Kort, men — paa Europa-kortet, paa Verdenskortet, og vi ville da se Danmarks strategiske Bigtighed i dets Beliggenhed ved Indgangen til Østersøen. Vi skulle mindes, at vi ere en Østersømagt, om end en af de mindste, og vi skulle tænke os i de forskjellige Forbindelser: som forbundne med Lydsland, med Sverig-Norge, ja endog med Rusland. Naar vi gaa ud derfra, haaber jeg ogsaa, at vi ved at gaa videre skulle være saa heldige at lægge en Grund for Forsvaret, paa hvilken vi i Enighed kunne bygge videre.

Tvermoes: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg ønsker at fremsætte i Anledning af det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), idet han nemlig i en Henvendelse til mig var saa venlig at sige om mit Foredrag, at han mente, det var et Foredrag, man kunde have godt af at høre. Smid- lertid er jeg dog bange for, at det ærede Medlem forsaavidt har haft noget ondt af det, som det har vist sig, at han ikke ganske har fordybet det, idet han nemlig fuldstændig har misforstaaet en

Utring af mig ligeoverfor det Forslag, som er stillet af den høitærede Krigsminister. Det ærede Medlem sagde nemlig, at jeg havde yttret, at Ministerens Forslag, som nu er kommen frem, „naturligvis“ var det allerbedste, men der var kun det Uheldige derved, at Forslaget kun var dette paa en Betingelse, der ikke kunde opfyldes. Svad nu for det Første angaar dette „naturligvis“, som det ærede Medlem udtalte, da skal jeg optage det. Jeg siger, at Forslaget er naturligvis det bedste, ligesom jeg siger, at der, der i Regjveir byder mig en Kasse, som kun dækker mine Skuldre, byder mig noget meget godt, men den, der byder mig en Kasse, som naaer helt ned til Fødderne, byder mig det Allerbedste i saa Henseende. Dernæst sagde jeg slet ikke, at den høitagtede Ministers Forslag kun var acceptabelt under en Forudsætning, der ikke kunde opfyldes, tværtimod, jeg lagde netop Accenten paa, at det kun havde sin fulde Berettigelse under en Forudsætning, som meget godt kunde opfyldes, nemlig, at der blev lagt større Vægt paa Befæstningen af Store Belt, end den høitærede Minister i sit Forslag har gjort. Jeg ønskede ikke, at der i saa Henseende skulde opstaa nogen Misforstaaelse hos det ærede Things Medlemmer, og derfor bad jeg om Ordet for en kort Bemærkning. Turde jeg ved samme Leilighed blot sige til det ærede Medlem for Standerborg (Wajer), at jeg naturligvis sletikke har talt om Helsingør som en nordisk Forbundsfastning. Jeg holder meget af Fantasi, men jeg tror, at man, naar man forhandler om en saa alvorlig Sag som denne, ikke skal fortabe sig i Fantasien om, hvad der kan ske i en Fremtid, med Hensyn til hvis Forhold lige over for dette Spørgsmaal man ingen Mening kan have, om hvilken man ikke aner, om den ligger nær eller fjern. Endelig skal jeg bemærke til det ærede Medlem, at naar der her har været Tale om Syllandets Forsvar, saa har jeg forstaaet det saaledes, at der der skulde staves en Indring for Fjendens Fremrykning, men ikke, at det blot skulde være et Sted, hvor man kunde putte det hen, som man gjerne vilde af med i Farens Dieblit. Det kan vistnok være overordentlig henigtsmæssigt at have et saadant Punkt, det betvivler jeg ikke, men jeg regner det ikke for et Led af Syllandets Forsvar. Naar det ærede Medlem specielt nævnte Tinsforden, da tror jeg, det vilde være aldeles ufornuftigt der at anlægge en Fæstning, idet Terrainet i sig selv frembyder tilstrækkelig Betyggelse med Hensyn til de Formaal, som ved en sliq Tilbagegang maatte ønskes fremmede.

Scavenius: Jeg bad om Ordet, da det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) talte. Det ærede Medlem blandede vort Forhold til Udlandet, specielt til vor sydlige Nabo, paa en, som det forekommer mig, høist mærkelig Maade ind i Spørgsmaalet om Befæstningsanlæ-